

Kerekes Ivett Kriszta

AZUTÁN

Azok az Idők I.

Copyright © Kerekes Ivett Kriszta 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely
részletének közléséhez a kiadó előzetes
hozzájárulása szükséges.

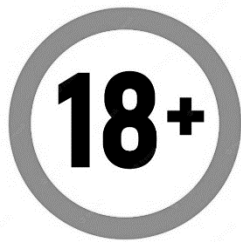
ISBN 978-963-639-234-5

Borítóterv: Kerekes Ivett Kriszta és
Szopos Katalin

Kiadja a HELMA kiadó 2023

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyvek Kerekes Ivett Kriszta
szerzőtől:**

- Azután (ekönyv)
- Akkor (ekönyv, nyomtatott könyv)

A nyomtatást készítette az Europrinting Kft.

Felelős vezető: Endzsel Ernő.

www.europrinting.hu

Edward Jenner 1798-ban találta fel a védőoltást. Azóta elérhető. A világ egy részén, a világ egy részének. 2015 óta behatóbban ismerjük a SARS vírusokat. 2019 óta sejtjük, mire képesek, ha elszabadulnak.

Mégis, a végnapokig csak félgőzzel oltottak. A kutatás helyett inkább háborúztak. A saját javukat figyelték. Ezzel egy újabb nemzedéknek jelöltek ki egy világos, bár igencsak kacskaringós utat, amelyen vagy végigmegy vagy elkanyarodhat.

A 2048-as tűzszüneti szerződések után, a harcok csendesülésével az emberek gyorsan megnyugodtak. Az indulatok ekkor mindössze csendben, belül forrtak. Az élet továbbindult, és visszatért a normális kerékvágásba.

Lövések is csupán olyan elvadult és távoli vidékeken dörrentek, mint a Szegényországokban, vagy a Messzi Tengerpartokon. Az ipar újra erősödni kezdett. Az emberek egy része már nem annyira éhezett. A szerencsésebb része hetente még egy kiló finomra kemikalizált ételt ehetett.

Mindenki ment tovább a maga útján. Makacsul maga elé nézve, oldalra semmiképp sem lesve, nehogy meglássa a közelgő bajokat. Alig néhány szerencsétlen, és a természet szenvedett. Illedelmesen megkérték őket, hogy lehetőleg csendben tegyék ezt.

Az a 2050-es újév sem kezdődött máshogy, mint a többi. A világ fele ünnepelt, a másik része még várta a január 23-át¹. Az emberek ittak, az autók önvezettek, a gömb leesett. A bécsi városháza előtti téren pedig egy ember köhögött és összeesett. A mentők jöttek és elvitték.

Senki nem tulajdonított a dolognak túl nagy jelentőséget. Az orvosok megnézték az adatlapját. Megnyugtatta konstatálták, hogy megkapta az összes kötelező oltását. Sőt, még az évi, erősen ajánlott COVID-Influenzát is. Lélegeztető gépre rakták. Nem javult. Ekkor újabb vizsgálatokat kértek. Ezután tétlen várták az eredményeket, hogy megismerjék a saját halálukat.

Az a beteg volt a zéró-eset, akit már az új típusú koronavírus fertőzött meg. A CO-END. Hogy honnan jött, arról számtalan teória terjedt, ami – az eseményeket tekintve – fokozatosan lényegtelenné vált.

¹ Kínai holdújév időpontja <https://greenwichmeantime.com/chinese-new-year/?century=2050>

Pedig el lehetett volna kerülni. Az immunosenescence² jelensége szintén nem volt ismeretlen. Viszont érdekes sem. Legalábbis a kutatótársadalom számára, akik a bolygónk helyett – amelyet már túlhevült, menthetetlen entitásnak éreztek – inkább messze tekintettek.

A zéró páciens csupán néhány hozzá közeli embert izgatott.

A kórházban a magabiztos orvosok csak lazán tették fel a maszkot, amikor a család konzultációt kért. A beteget látogatók az általános emberi halhatatlanság félreértelmezésében csak félig-meddig mostak kezét. Csak félig-meddig öltöztek át. Bent a higiéniaért csak félig-meddig figyeltek. Hiszen tudjátok, az emberek gyorsan felejtenek. Rég volt már 2020.

Kitört a járvány. Terjedt. Ma már senki nem felejtí azokat a halhatatlan neveket. Akkor sem, ha a testek nem bírták ki. Mert hiába, hogy a szociális hálók többsége már a legelső pillanatban megreccsent, mindenhol voltak Kevesek, akik így vagy úgy sokat tettek a kataklizma elkerüléséért.

Akiket utána feltétellel vagy anélkül dicsőítettek. Akik magukat a többiek mögé helyezve éjjel-nappal güriztek. Akik szerveztek vagy egyszerűen tették a dolgukat, és életet mentettek.

Mondjuk nem eleget... Viszont akkor is, többet, mint a tétlen tömegek. Voltak szerencsés nemzetek, ahol a magas fokú szabálykövetés és a gyors karantén sok életet megmentett. Voltak nemzetek, ahol a kötelező évi oltás sok gyermekéletet megmentett. Voltak nemzetek, ahol a szabadság vagy a szegénység megölte azt, aki oda született.

Persze, mindenhol voltak immunisak. Az igazán fiatalok jellemzően nem súlyosan fertőződtek meg. Attól függően, hogy a felnőtt társadalom mennyire volt egészséges, és így az immunrendszere mennyire tudta kihasználni a vakcinációt, a túlélők száma több vagy kevesebb lehetett.

Azonban a legtöbb helyen a szabados életvitelnek vagy a hanyagságnak köszönhetően inkább kevesebb volt. Azt becsülték, hogy átlagosan minden második ember élte túl magát a járványt. Ezeknek valamivel több, mint kétharmada kiskorú volt.

Pokoli hónapok jöttek, amikor halkabb-hangosabb recsegéssel a társadalmi struktúra először pusztán megroppant, majd össze is dőlt.

² A kor előrehaladtával a természetes és a szerzett immunitás funkcionalitásának csökkenése.

Gondok támadtak az élelmszer- és gyógyszerellátásban. A járvány utáni első év végét már csak a felének a fele élte túl. A kicsivel több³, mint 1 081 670 443 kiskorú és 540 835 222 felnőtt csak fele élte meg a 2051-et. Kevesebb, mint egymilliárd ember. Köztük Lia is, aki már nem volt annyira kicsi...

2051. november

Épphogy tizenhat évesen az embernek az a dolga, hogy az egész világgal harcoljon. Ezzel Lia is egyetértett, csak nem pont erre gondolt.

Már így is azt érezte, hogy épp eleget küzdött a serdülőkor tomboló hormonjaitól kikészült arcborével. A testsúlyával. A szüleivel. A teljesítményt folyton mérlegre tevő tanárokkal. A véleményével egyet nem értő kritikai másokkal. Úgy általában az egész nyüves világgal.

A pokoli meleg nyáriéjszakákkal. A jégesős őszi-délutánokkal. A kertben növegyomvirágokkal. A szúnyogokkal és a meztelen csigákkal.

Más beszélő, irritáló állatfajtákkal: a faluban élő nyárspolgárokkal, vagy a nagynénje-féle, régi ismereteket szajkózó csodabogarakkal.

Sokáig azt hitte, hogy maga a pokol a Krasznai-havasokban, egy eldugott, kis biomézfarmon élni, ahol szinte kizárólag növények és állatok veszik körül. Itt nem lehetett szép ruhákat hordani, magas sarkút viselni vagy moziba menni. Az utolsó sorban csókolózni.

Vagy akár ismerkedni. Vagy egyáltalán idegeneket látni. Új arcokra rácsodálkozni. Mindenkit név szerint ismert a tanyaközpontban, és az összes fiataalt a közeli faluban. A teljes nevén meg tudta nevezni őket.

Ismerte az összes gazt is a Havasokban. Meg azt is, ami a világ másik felén nőtt. Megtanult mezőgazdasági drónt irányítani, kecskét fejni, és kisbirkát a világra segíteni. Aszalni. Babot fejteni. Meg persze mézet pergetni, és a propoliszból tinktúrát készíteni. Semmi olyat nem tudott, amit igazán érdekesnek tartott volna. Persze – mint a korosztályában mindenki – az ukránon és a magyaron túl ő is beszélt angolul (és egy kicsit oroszul).

Készség szinten használta a technológiát, ám semmi több. Nem volt

³ ENSZ, World Population Prospects 2019-es becslése alapján.

tehetséges influenszer, vagy hacker, vagy bármi szóra érdemes. Mindig úgy érezte, hogy egyszerűen nem ért semmihez. Hiába volt ott a rengeteg régi könyv. A mikrokörnyezete hagyománya. Hiába látta, hogyan kell egy önálló közösséget fenntartani. Hiába vitték olyan sokszor a természetbe.

Hiába értette az évszakok és a növények nyelvét. Hiába használta magabiztosan az öregek számára átláthatatlan technológiai tudást. Hiába állt rendelkezésére korlátlan lehetőség, még fiatal volt, és nem élhetett vele.

Hála a szüleinek – még inkább az anyjának – szigorú szabályok szerint létezett. A külvilággal való egyetlen, napi kapcsolatát a VR Metabirodalom jelentette, ami nem élte meg még 2050 végét sem. Ekkor érezte először, hogy ez már a lehető legrosszabb Tragédia. Nem mintha ott beilleszkedett volna. Mindig érződött rajta a reális mássága.

Aztán hozzájuk is elért a járvány. Aztán meghalt az apja és a nagynénje. Valójában ez volt A Legrosszabb Tragédia. Ezután összeomlott a kormány. Melyik is volt már akkor? Ukrán? Magyar? Vagy orosz?

Mindegy, az aktuális.

Aztán maga az Unió is feladta a küzdelmet, és kevesebb, mint két év alatt – 2051 nyarára – számos gyorsan változó határú, és erősen megkérdőjelezhető autoritású mikroállamra esett szét Európa, amelyek zöme nem maradt fenn olyan sokáig, hogy saját neve legyen.

Végül hosszas küzdelem után meghalt az utolsó családtagja. Az anyja halála volt A Legeslegrosszabb Tragédia. A szigorú karantén ellenére, végül ő is itt hagyta. Talán egy rossz tárgykarantén, vagy talán a széllel bejutó kórokozó okozta, azonban az eredmény nem változott. Kicsivel Mindszentek előtt, egy ködös estén a nő feladta.

Lia egész éjjel sírt ásott a keményre fagyott földben. Zokogva.

A korábbi szerencsétlensége ebben az esetben a szerencséje is lett. A rezervátum peremén, az erdő közepén nem akadt semmi kifosztani érdemes. Ráadásul a felügyelet hiányában az elkószáló medvék és farkasok más, könnyebb útra terelték az első szerencsevadász kószákat.

A közelinek mondott települések a hegyi utakon, jármű nélkül kényelmetlen messzeségbe kerültek. Onnan felé senki nem nézett. Egyedül volt, a maga uraként. Senki nem maradt, aki megmondja neki, mit és hogyan kellene csinálni. Senki, csupán a folyton korgó gyomra és a félelem,

attól, mi fog jönni. Ez még nyáron rendben lett volna.

Ám jött a tél.

Egy ködös, novemberi napon – amikor a készleteit rendszerezte – végül kellenül konstata, hogy muszáj lesz lemennie a városba. Reménykedett, hogy talál valahol olyan kisboltot, ahol cserélhet vagy csenhet magának néhány alap dolgot.

A nyara szerencsésen alakult. Annak ellenére, hogy először gazdálkodott majdnem egyedül, egész jól boldogult. A kút ellátta. A napelemek épp elégséges villanyt és meleg vizet biztosítottak.

A növények a járvány ellenére is szépen nőttek. A csirkék így is tojtak, és a kecskék tejtek. A kovász érett. Sót a barlangokból szedett. Jó néhány zsáknyi burgonya, köles, hajdina és campa⁴ termett. Mégis sok minden kellett: lassan elfogyott a fogkrémje. Meg a szappana. Boldog lett volna, ha a gyógyszeres szekrény jobban tele van.

Nem utolsó sorban ölni tudott volna egy csokis kekszért. Kár, hogy ahhoz – többek között – csokoládéra és búzára is szüksége lett volna, amelyek még véletlen sem voltak autentikus, európai, hegyi növények.

Tisztában volt vele, hogy minél előbb el kell indulnia, hiszen, ha egy komolyabb mennyiségű hó leesik, akkor TÉNYLEG el lesz vágva a világtól. Ami egyrészt garantálja a biztonságát, másrészt baj esetén megpecsételi a sorsát. Különben is...

Mióta az anyja meghalt, egyetlen emberi arcot sem látott. A magány és a bizonytalanság megőrijtette. A rádión elkapott hírek nem hangzottak biztatóan. Zavargásokról, lincselésről, rablásról és erőszakról szóltak.

Ő ezeket hitte is, meg nem is. Fent, viszonylag kevésbé éhesen, tetővel a feje felett, egy puha fekhelyen nem igazán értette, hogyan juthat el odaáig egy egész tömeg, hogy az élelmiszer gyárat felégetik. Hiszen ők is pontosan látják, hogy a városokban úgy kerül étel az asztalukra. Tele hassal, a biztos menedékben nem hitt a dühben és irracionálisban.

Észre sem vette, hogy már órák óta gyűrögeti a listát, amire a szükséges dolgokat írta össze. Hirtelen lenézett, végigfutotta a számtalan

⁴ Tibeti árpa (*Hordeum vulgare* var. *himalayense*).

tételt. Elfintorodott, és a táska oldalzsebébe tette. Dacosan megrázta a fejét. A pénz már hónapok óta nem ért semmit. Mégis – ahogyan eddig is mindig – a termény infláció álló értéket képviselt. Főleg, ha valaki ritka árut kínált.

Jobb ötlete nem lévén, a kamrából néhány üveg mézet és propoliszt szedett ki. Megpakolta velük a túrahátizsákot. Hitetlenkedve emelte meg. Kemény lesz a sok órás út Gázlóig. Még biciklivel is egy napjába fog kerülni, mire megfordul. Ha minden jól megy a faluban... Ha nem lesz fennakadás... Ha nem akad el vagy kap defektet... Ha nem tartják fel...

Túl sok „ha” volt ez alig tizenhat évesen. Megrázta a fejét. Nem volt mit tenni. Hiába szorította a torkát egy ismeretlen balsejtelem. Hiába kúszott felfele a gyomrából a félelem. Összehirapta az ajkát, és felhúzta az orrát.

Csak némi kamaszdac kellett, hogy ne gondolja meg magát. Összegömbölyödve aludt el a szülei ágyában. Lázás, alig alvásban töltötte az időt a kései világosodásig. Korán kelt. Fáradt volt, és már most utálta az egész napot. Villanyt nem gyújtva a fürdőbe csoszogott. A tükör előtt állva fogat mosott. Kerülte a saját tükörképét. Annak ellenére, hogy nem számított, még mindig nem szerette, amit látott.

Az arca túl kerek volt, a szeme túl fekete, a szemöldöke vastag, az ajka pedig nem elég bíbor. Nyaktól lefelé sem találta jobbnak a helyzetet. A dekoltázs helyére nézve idegesen összerángatta a széles vállán a fürdőköpenyt. A sok kinti munka megedzette a testét, ami így csupa izom lett, és erősebb és vastagabb, mint a VR-ben látott modelleké. Fél kézzel utálkozva fentebb húzigálta a pizsamanadrágját a már most is kerekedő csípőjén és fenekén. Oda se figyelve megpróbálta egész laposra behúzni a hasát, majd oldalról összecsiszte a derekán a bőrt. Ugyan igazi hurkákat nem talált, viszont a dereka jóval vastagabb volt, mint amit elvárt volna.

Nem mintha bárkinek is számított volna. Nem mintha bárki nézte volna. Nem mintha egyáltalán bárki ott lett volna. A mostanra váll alá érő, inkább vörös, mint barna haját türelmetlenül, fésülés nélkül fonta össze.

A tükörrel szemben állva szemügyre vette a saját, kócos valóját, bár valójában egy évvel korábbi jelenetet nézett. Amikor még volt családja. Amikor még nem volt egyedül. Összeszorította a száját, és elfordult.

Harisnyába, vastag zöld túranadrágba és trikóba bújt. Még egyszer

ellenőrizte az árut a táskában. Az üvegekben katonás sorban aranyszínű, gyógyító hegyi-mézek álltak. Felettük kisebb edényekben jó pár adag propolisz, amely számos bajra ígért megoldást.

Az apjától örökölt, kinyúlt túrapulóvert és technikai kabátot húzott. Copfját ormótlan sísapka alá dugta. A sapka patentját mélyen a homlokába húzta. Nagy nyögéssel emelte a csomagtartóra a több, mint harminc kilós zsákokat. A sápadt, őszi végi nap közönyösen hunyorgott rá.

Nyelvet öltött az égre. Szüleivel ellenében már rég nem hitte, hogy van ott Isten, vagy csak egy isten, akitől segítséget kérhetne. A bicikli nehézkes döccenéssel indult meg. Két ormótlan, csimbókos kuvasz és egy kis terrier féle lódult a jármű után.

– Helyetekre! Őrizd! – Utasította őket.

Az elmosódott fakó tájban a fenyők dacosan zöldelltek. Nem törődtek a világ vagy akárcsak Lia nyomorával. Az ismerős fenyőrigók apró gombszemeikkel kíváncsian pillogtak utána, aki heves hirtelenséggel indult meg az alig kitaposott ösvényen. Az első kilométerek gyorsan fogytak. Az első pihenőben a forrás vize különösen meleg volt. A szél nem fújta. Az ég tiszta maradt. A lány arra gondolt, hogy talán, de csak talán, lehet, ez nem is egy annyira szerencsétlen nap. A Talabort elérve délnyugatnak fordulva követte a víz útját. Csak a Sadyba Kvasovets- nél ment át.

Annak ellenére, hogy a rossz híreket inkább csupán hatásvadász túlzásnak tartotta, nem ment ki a betonozott útra. Inkább a patakparton, az útszéli bokrok mögött kerekedett. Látszólag minden nyugodt volt.

Egy darabig.

Aztán Égermezőről füst jött. Rengeteg. Amikor Lia észrevette, olyan hirtelen állt meg, hogy majdnem elesett. A szél felé fújta. Égett műanyagtól, koromtól és izzó lomtól bűzlött a határ. Elkerekedett szemekkel próbálta kikémlélni a még láthatatlan messzeségben lévő tüzet. Ekkor tudatosodott benne, hogy annak a sok rémhírnek egy része akár még igaz is lehet. Megtörténhet. Bárhol.

Nem csak messze. Nem csak Más Emberekkel.

Nem mintha kifejezett érzelmi szálak fűzték volna az erre lakókhoz. Amikor még Minden volt, ritkán jöttek erre, hiszen a közelebbi kis falvakban is ugyanúgy megkaphattak bármit. Jóval közelebb. Amikor még

Minden volt, szinte sose vágyott ide; hiszen, ha már elment, valami mozgalmas helyet keresett. Ahol események történtek. VR kompatibilis történetek, izgalmas részletekkel és egzotikus szereplőkkel, amilyeneket nem egy szinte már eltűnő, hegyi közösségben talál az ember. Valódi történetek. Nem olyanok, mint ez. Nem félelmetesek.

Arra gondolt, oda kéne mennie és segítenie. Mégiscsak a földijei. Legalább közös nyelvet beszélnek. Vagy még ha nem is, ők szintén emberek. Ha behunyta a szemét és fülelt, még értette is a szél által sodort kétségbeesett mondatokat és jajgatásokat. Nagy levegőt vett. Egy lába a levegőbe emelkedett. Aztán megijedt.

Sejtette, hogy ekkora tűz nehezen lesz egy kis elektromos szikrából.

Mi van, ha mégis minden igaz? Mi van, ha vannak, akik rombolnak? Mi van, ha még ott vannak? Végignézett magán. Egy, már épphogy nem alacsony, nem is szép, de nem is különösebben erős kamaszlány volt. Mit tudna ő segíteni? Mit ér azzal, ha bajba keveredik? Szégyenkezve lehajtott fejjel lentebb tolt a biciklit, hogy a sűrű jobban elrejtse. Végig, amíg szapora léptekkel elsétált, egyszer sem sandított a település fele.

Az előzőek után Gázló már nem lepte meg. A faluban minden redőny le volt húzva. Az utcák üresek kongtak. Még az állatok is a házakba zárkóztak. Csupán egy-két helyről hallatszott ki beszéd hangja. Vagy érződött fött ebéd illata. Igyekezett minél kisebb feltűnéssel végigsétálni a gyógyszertárig vezető utat. Azért a háta közepében érezte a figyelő és ellenséges pillantásokat. A biciklit csak egy kézzel tolt.

Az ujjai idegesen ráhurkolódtak a túlságosan nagy nadrág, túlságosan nagy zsebében lévő 380 ACP⁵ markolatára, amelyet a nagynénje tanított meg használni az unalmas, nyári délutánokon, amikor a kerítésre felrakott üres konzervdobozokra lövöldöztek.

Nem tudta, mit fog tenni, ha kell. Képtelennek tartotta, hogy ő, a radikálisan vegetáriánus, sötétzöld aktivista, aki még egy nyulat sem lőtt le soha, majd emberekre fog lövöldözni. Aztán bevillant, hogy arra sem számított, hogy valaha egyedül fog gazdálkodni, és mégis egyedül gazdálkodott hónapokon át. Magad uram, ha szolgád nincsen.

⁵ Automata Colt Pisztoly.

Talán a szerencse, talán a dacosan eltökélt tekintete tette, vagy talán kivehető volt a pisztoly a zsebében, ám gond nélkül eljutott a gyógyszerárig. Ez volt a településen az egyik legjobb állapotú ház. Ellentétben számos másikkal, a fala melegen andalított. Ennek ellenére minden ablaka zord sötétségben meredt az utcára. Az ajtó előtt még a rácsot is bezárták. Csengőt nem talált. Végül az ablakon zörgetett. Ha már eddig eljött, legalább meg akarta próbálni.

– Jó napot kívánok! Van ott valaki?

A hangja szinte felkavarta az utca állott csendjét. A váratlan hangra minden megdermedt. Még a madarak sem csiviteltek. Feszült, nehéz érzés telepedett rá. Hirtelen nagyon szeretne volna látni, mi történik bent. Van-e értelme annak, hogy várakozik? Azonban esélye nem volt, hogy belessen a felfelé kinyújtott ujjá hegyénél kezdődő parapeten.

Idegesen helyezte át a súlyát a másik lábára. Úgy hallotta, mintha valaki mozgott volna. Kissé hátrébb lépett, hátha mégis bekukucskálhat. Aztán lábujjhegyre emelkedett. Utána néhányszor felugrott.

Már csupán a becsület kedvéért is.

Aki csak látta, őt figyelte. Szinte égetett az itt lakók láthatatlan tekintete. Szűrt tőle a háta közepe. Nagyot nyelt. Néhány pillanatig ő is mozdulatlanra dermedt. Mint a szarvas, aki a reflektorfénybe keveredett. A sportmelltartó kényelmetlenül vágott a levegővel teli mellkasába.

Hosszú sóhajjal konstatálta.

– Cserélni szeretnék. – A máskor „kellemes mezoaltnak” titulált hangja most egészen vékonyra vált.

Óvatosan a rácshoz lépett, hogy újra megzörgesse. Ujjai bizonytalanul indultak a másik századból itt ragadt, majd újrafestett kovácsoltvas indák felé. A fémből formázott falevelek fantasztikus részletességgel kacskaringóztak egy absztrakt, önmagába visszatérő, arany metszés jellegű mintában. Olyan szép volt. Olyan váratlan. Körülötte a tetszhalott, rideg világban a sötét anyag – az egész bátortalan és halvány napsugaraktól is – szinte testmeleggé vált. A szája sarka önkéntelenül felhúzódott. Még a lelke mélyéig el tudott volna gyönyörködni a látványban. A mutatóujja még előrébb nyújtózott. Szerette volna végigkövetni a cikornyákat.

Ami mögött a fehér biztonsági ajtó hirtelen mozdulattal kivágódott.

- Mit akarsz? – Mordult odabentről egy nem túl barátságos hang.

A patikus sovány, majdnem összeszikkadt öreg volt. Mély, szúrós, hideg, fakókék, karikás szemekkel. Habár a drága maszk alatt nem látszott, Lia úgy képzelte, hogy a férfi fintorog:

- Ne tapogasd a rácst! – Dörrent rá.
- Én csak... – akadt el a kamasz szava, miközben engedelmesen elernyedtek az ujjai. A keze tehetetlenül esett a teste mellé: – Cserélni szeretnék.

Kereste a jó mondatokat. A másik türelmetlenül beszívta a fogai között a levegőt. A bent élő a fejét öntudatlanul is elutasítóan csóválta.

- Ezt már mondtad. Azt kérdeztem, mit akarsz? És mid van? – Lesett mohón a bicikli felé.

Belül, a férfi háta mögött egy fehér-szürke csíkos melegítónadrág villant. Majd a patikus jobb oldalán ugyanaz a fakókék elutasító tekintet egy jóval fiatalabb, azonban még így is nála idősebb női arcból kezdte méregetni.

- Ha be tetszene engedni... – dadogott a lány zavartan.
- De nem tetszem – morrant.

Az ajtó gyorsan csukódni kezdett.

- Mézem és propoliszom van!

A szavak szinte kiszakadtak. A férfi megtorpant.

- Gyorsan gyere be a kertbe, amíg még megvan!

A bal oldalán a cikornyás kapu zára halkán kattant. Lia, amilyen gyorsan tudott, a biciklivel együtt beoldalgott. A csere hamar lezajlott. Bár a felét sem kapta meg annak, amit kért. Mindenesetre többé-kevésbé minden igazán fontos tételt lehúzhatott a listájáról. Volt már antibiotikuma, lázcsillapítója, sóoldata, szappana, fogkrémje, samponja.

Némi esélye a túlélésre, és minden, ami ahhoz kellhet, hogy legalább a külseje emberszerű maradjon. Igazából szerencséje is volt. Viszonylag gyorsan, különösebb baj nélkül ki is jutott a nehéz vaskapun.

Tulajdonképpen nem történt bent semmi „fenyegető” vagy „ijesztő”, esetleg „baljós”, mégis mázsákkal könnyebbnek érezte magát, ahogy távolodott attól a csodás, váratlan szépségű kaputól. Még nem volt képes megfogalmazni, ám az ügylet alatt végig ott szaglott a levegőben az erőszak

lehetősége. Vagy lehet, hogy a nyálkahártyája hátsó részére tapadva csak a szomszéd faluból idesodródó kormot érezte? Lehet, hogy csak a rosszul adaptálódó idegrendszere játszott vele? Hogy csak ősi, megalapozatlan félelmektől élesedett ki a szeme és dobolt a szíve?

Szépen metszett orrát ráncolva nagyot fűjt. Az érzés a tarkója mélyéről nem múlt el. Ahogy bírt, gyorsított. A terhe nagy részétől szabadult. A táskájából az árujának nagyobb része eltűnt. A nehéz üvegek helyén piperék, tabletták sorakoztak. Már eszébe sem jutott, hogy még elemeket, alkatrészt vagy akár csokis kekszet is vadásszon. Tapasztalat hiányában, az ösztöneire hallgatva ösztökélte magát egyre hevesebb iramra.

Már majdnem kiért a faluból, amikor nem messze mögötte egy ajtó csapódott. A szürke ég alatt elmosódó, kásás szavak nyúltak utána. A szeme sarkából hátrasandítva látta, hogy egy nagyobb kamasz fiú lépett ki az utcára. Messziről is ordított a soványsága, az éhsége és a rongyossága. Újabb kábult, szertől tompult, utasító, félig magyar, félig ukrán szavak ugattak rá. Valami kattant. Talán egy puszkakakas?

A bicikliző nem torpant meg. Némán csörtetett. Igaz, belül sikoltozott. Aztán a közeli kanyar végül egy pillanat alatt elhatárolta. Eltakarta. A szél a további mondatokat játékosan szétkavarta. Messzire vitte. Mintha ott sem lett volna. Lövés végül nem dörrent.

Alig egy pár óra kellett hozzá, hogy a tűz kimerüljön, bár még visszafele is a távolban halvány vörösben izzott Égermező egykori helye.

Egy-egy roppanáson kívül más hang nem hallatszott. Még egy kutya sem vonyított. Olyan igazi halott csend ülepedett. Akik tették, már sehol sem voltak, a holtak nem szóltak, és a vadak majd csak éjjel fogják feldúlni a romokat. Lia azért inkább a Talabor partján tolta a kerékpárját, és csupán, amikor már látótávon kívül volt a település, ült le a fűbe, hogy a mézes kásáját elkanalazza. Keserű szájjal nyammogta. Végül felkerekedett a töltés tetejére. Mögötte a pusztítás halvány narancs glóriával borította a horizont alját. Nem nézett hátra. Nem jött senki. Nem tudott volna segíteni. Nem volt senki, akin lehetett volna segíteni.

Egyedül volt. Kizárólag az erdő susogott. A fejére tolta a fejhallgatót, és jobban belelépett a pedálokba. Habár a kilométerek viszonylag gyorsan

repültek, a percek lassan teltek. Szégyenérzet szorította össze a lelkét. Megfogadta, hogy többet nem oldalog el. Kizárólag a saját nyomorára figyelt, pedig tulajdonképpen még szép is lett volna a délutáni erdő.

Ha kicsit jobban szétnézz, értékelhette volna, ahogy a bércek a messzeségben összefolynak, és az út két oldalán a fenyők biztatóan sutorognak. Hónak még nyoma sem volt. A víz már téli szürke árnyalatokban hömpölygött a jobbján.

Egy pillanatig átvillant az agyán, hogy csak egy kicsit kéne húznia a kormányán, és gyorsan véget érne a Canossa-járás. A szinte jeges áradatban, egész gyorsan elveszne az ereje. Nem kéne küzdenie. Elmerülhetne. Ki tudja, ha elég mélyre megy, talán a fekete fenéken még némi melegséget vagy legalább megnyugvást találhat.

Fújtatott egyet. Dacosan előremeredt, és rendületlen tovább kerekedett. Egyre fel a hegynek. Egy fél óra múlva már előtte volt Чоловічий Монастир⁶ fatemploma. Idefele nem is nézte meg jobban.

Más ukrán templomokhoz és székesegyházakhoz képest kifejezetten egyszerűnek tűnt. Semmi hivalkodó szín, vagy nagyzó méretű díszítés. Semmi túlzott aranyozás, vagy zöld és kék kupolák.

A falak sötét fagerendákból készültek. A tetőt valamivel világosabb zsindelek borították. A tetején három hagymakupolás tornyocska csúcson, három ezüst ortodox kereszt meredezett peckesen. A kertje gondozott volt. A kővel borított ösvények tisztának látszottak.

A fenyők puha zölden ölelték körbe a domboldalba beágyazott helyet. A teraszokon a szerzetesek bármikor megjelenhettek. Volna. Az Isten háza mellett lévő szerzeteslak zsálui mind csukva voltak. A kapuk bezárva. A rend bezárkózva. Az ágyások már jövő évre felásva pihentek.

A közeli állomáson, a gallyal felvert síneken egy kiégett, zöld, antik kisvonat üres szemekkel magában szomorkodott. Szinte hallani lehetett, ahogy fojtott hangon hüppögve zokog. Lia összeráncolta a szemöldökét. Rossz szokása szerint kicsit megrázta a fejét. A hang még mindig ott volt. Megállt. Bizonytalanul megtámaszkodott.

⁶ Szó szerinti fordítása "rendház". A jelenleg használt digitális térképek így azonosítják a kérdéses területen lévő egyházi létesítmények és fatemplom összességét.

Egészen a lába hegyén egyensúlyozott. Hosszú másodpercekig hezitált. Az esze menekülést diktált. Aztán a korábbi ígéretére emlékezve azért leszállt, és rövid, ingatag léptekkel a vágányokhoz közelebb eső, kőből készült csatorna boltív felé sétált. Valaki határozottan volt ott.

Lia nagyot nyelt. Nőiesen kecses nyakán a gégeporc már látványosan elmozdult. A gombóc maradt. Még halkabban lopakodott. A lenti valaki elhallgatott. Lia fülelt. A Lent Léví szintén. Lia felé óvakodott. Lentről mocorgás hallatszott, erre a lány egy bokor mögé ugrott.

A Lent Léví felfelé trappolt. A lány félelmében behunyta a szemét. Hogy annyira ne ziháljon, mindkét kezét a szája elé kapta. Arra már csak sokkal később gondolt, hogy a pisztolyt is megmarkolhatta volna.

A Lent Léví nagy szerencséjére. Alacsony, világos üstökű, kék szemű, kormos kisember bukkant fel a bokor mellett. Kivörösödött, sírástól bedagadt szemével vaksin pislogott körbe. Egy fiatal fiú volt.

Az ökleivel törölte meg a hosszú, barna szempilláit. Már nem sírt. Habár a szája sarka dacosan lefelé fittyent, ahogy a növényzetet fürkészte. A telt ajkait koncentrálna csücsörítette. Szinte nőies vonalú, szépen metszett szemöldökét egészen magasra húzta.

Kesztyűtlen, kormos kezével megdörgölte az orrát. Majd háromszög alakú arcának – még gyermekien kerek és puha – állát. Lassan körbefordult. Nem volt nála más, csupán egy szinte üres hátizsák. Se sapka, se sál. Épp lerogyott volna, amikor maga sem értette miért, mégis előrelépett Lia:

- Szia! – Sétált oda szándéka szerint magabiztosan: – Miért sírsz? Elfelejtettek? Kizártak? Melyikben laksz?

Ahogy megállt a gyermekkel szemben, a világos őzikeszemek az arcára meredtek. Az nem szólt, helyette tág, kerek pupillákkal, sokkosan hitetlenkedett.

- Nagyon koszos vagy – mosolyodott el a kamasz a magyar szavak után. Ukránul folytatta: – Melyik épületben laksz?

A kérdezett tekintete a háta mögé villant. Aztán szégyenlősen megrázta a fejét. Elpirult. Sápadt arcába most jutott először szín. Az orrcimpái megremegtek, ahogy a lovaké szoktak, amikor idegesek. Lia fel akarta vidítani:

- Hogy lettél te ilyen fekete? Mintha koromban fürödtél volna...

Nem fejezte be a mondatot. Sokáig tartott, mire megvilágosodott. Szánakozva Égermező felé pillantott. A fiú ezt látva megharagudott. A keze ökölbe szorult. Dacosan felszegett állal kihúzta magát. Máskülönben szoborszerűen moccanatlan maradt. Az idősebb elszomorodott:

– Onnan jöttél...

A kérdezett csak bólintott. Ahogy állt ott, és kihívóan a faggatójára meredt, szinte már méltóságteljesnek tűnt.

– ...És a szerzetesek nem engednek be.

– Nincs felvétel. Nem kell egy fertőzött gyerek. Nem kellenek fertőzött emberek – köpte oda a kormos fiatal.

Határozott volt a hangja. Szánni valóan cserepes a hidegtől kirepedezett szája. Máskülönben – a sokkon túl – nem volt különösebb baja. A lány elgondolkozva oldalra billentette a fejét. Sötét szeme egészen elfeketült. Dühös volt, azonban még csupán mélyen belül.

Újra hátranézett, hogy szemügyre vegye a füsttől sötét égrészletet. Hosszan beszívta a levegőt. Tehetetlen indulatában megrázta a fejét, és inkább előrefordult.

Még egyszer végigmérte a gyereket. Olyan tizenhárom-tizennégy évesre tippelte. Nem sokkal tűnt fiatalabbnak nála. Alkatra átlagos kiskamasz volt. Vékony és hosszú végtagú. Talán valamivel alacsonyabb. Öreg, szürke, műszálas melegítőt viselt és felette télikabátot.

A fülei és az ujjai kifehéredtek a hidegtől. Az arca lázasan pirult. Ugyan még nem volt tél, viszont a szél már metszően kúszott a ruha alá. A kicsit idősebb ezek után a táskát mustrálta. Láthatóan a másiknak nem maradt ideje rendesen felöltözni. Ezt mégis kimentette. Kíváncsi lett volna, mi van benne. Rájött, hogy ehhez nincs joga. Zavarba jött:

– Mi a neved? – kérdezte szinte dörögve. Túl sok érzés tombolt benne.

– Emil – válaszolta óvatosan.

A fiú a nyakát kicsit behúzta. Lehet, meg volt szeppenve. Lehet, nem tudta, mire számítsen. Lehet, hogy tőle félt. Mindenesetre nem mozdult, amikor tovább beszélt:

– De értek magyarul is...

– Én Lia vagyok – mosolyodott el megenyhülve. Döntött: – Na, jó.

Gyere! – mondta sietve, mielőtt még meggondolja magát. –

Remélem, bírod a gyaloglást. Sétálva még jó három óra vár ránk.

Nem hezitált. Nagyot lépett, és az útfelé menet csak egyszer emelte tekintetét a föléjük boruló, egykedvűen acélszínű égre. Mivel ott semmilyen üzenetet vagy útmutatást nem talált, a szokott úthoz sétált.

– Ugye, nem viszel vissza? – Dacolt, azért engedelmesen utánament:

– Segítesz bejutni? Hova fogunk menni?

Őzike szemei reményteli zölden pillantottak a kolostorra, onnan az idősebbre és végül a világra. A segítség ugyan nem onnan jött, ahonnan várta, mégis akadt valaki, aki a dolgát elrendezi.

– Haza – sóhajtotta Lia.

Nem volt biztos abban, hogy a másik hallotta-e, azonban csupán ennyi tellett, miután elhagyta az adrenalin pumpálta, zubogó energiája. Amennyi súlyát bírta, a biciklire rakta, ahogy lassú, kimért léptekkel, ám rendületlen elindult. Miközben nem nézett hátra. Nem magyarázta. Nem jutott már rá ereje. A kerék kattogása pedig metronóm gyanánt diktálta a lépések ritmusát. A kiskamasz némán követte.

Ahogy az indulat csendesült, vitte magával Lia erejét is. Ugyan még fiatal volt, ugyan még délután sem volt, viszont már most nagyon fáradtnak érezte magát. Ugyan a ház nem túl messze volt. Ugyan az ég nem túl sötét volt. Ugyan az erdő most áldott csendes volt, mégis nagyon védtelenek érezte magát. Mégsem volt képes jobban sietni.

A szeme sarkából szemügyre vette az új lakótársát, aki dacosan lebiggyesztett ajakkal, bizonytalan trappolással törtetett előre. Hiába volt a lábán méregdrága, divatos sportcipő, hiába volt tőle alig pár kilométerre már igazi erdő, láthatóan nem mozgott otthonosan az ösvényen.

A fejlődő, csupa végtag, nyurga test a könnyű súlyához képest meglehetősen darabosan menetelt. Egyszerűen üvöltött róla, hogy nem ez a természetes élettere. Az idegen a hosszú ujjaival a hajába túrt. Majd a nyakához ért, és utána a táska pántja után nyúlt. Az egész gyerek folyton mozgott, és élt. Minden mozdulata magába zárt haragról mesélt.

Bár nem szólt semmit, az ágak fülrepesztően recsegték a talpa alatt. A lentebbi gallyakba folyton beleakadt. A szépen nyírt hajába levelek tapadtak. Nem panaszkodott. Lia biztatóan rámosolygott:

– Már nem olyan sok. – Mondta vagy inkább hazudta?

Sejtette, hogy ami neki alig néhány óra, az hosszú menet lesz egy szobagyereknek. Ekkor levette a sapkáját. A másik fejére tette, aki észre sem vette. Ösztönösen újra a hajába túrt. Volna. Hitetlenkedve tapogatta végig a kötött anyag bordáit.

– Ez mégis, mi? – Fordult számonkérően felé.

– Nálunk sapkának hívják.

A lány mosolya elszállt. A szemöldöke újra felszaladt. Majd összeráncolódott.

– Miért van az én fejemen? – Értetlenkedett a fiatalabb.

Az idősebb nem kárhoztatta. Előbb leégett az otthona. Aztán zárva maradt előtte isten háza. Az erdő nem volt vele kegyes, és a hideg már a csontjáig hatolhatott.

– Mert fázol – vont a vállát Lia.

Nem tudta, mit kéne mondania. Nem akarta megalázni azzal, hogy sajnálja. Nem akarta kioktatni arról, hogy a betegséggel igazán neki lenne gondja. Kezdett egyre kényesebbnek tűnni ez a csodás ötlet.

Hiszen nem is ismerte. Akár a vérét is vehette volna. Bár nem tűnt vérszomjasnak. Haragosnak, annak igen. És dacosnak. És aprónak és gyermeknek, és szörnyen védtelennek. Márpedig őt úgy nevelték, hogy segítsen a gyengén. Ami alapvetően a férfiak dolga lett volna, ám férfi nem volt ott, csak a szerencsétlennél alig idősebb Lia.

Emil mégse hitte, hogy ennek így kéne lennie:

– Te is fázol. – A lány válaszul újra megvonta a vállát. – És azt mondtad, nincs messze.

A csak kicsit idősebb rossz szokása szerint kissé megrázta a fejét. Ő se értette, mit cáfol: a távot, a hideget; vagy inkább helyteleníti az egész, rosszul összerakott világot? Ilyen nem lehetne. Azt hitte, mindenki érti, hogy aki egy beteg mellett negyvennyolc óráig nem kapja el, annak már minden mindegy. Ő nem hordozó. Ő már nem terjeszt. Ő immunis.

Vagy mert erősnek termelt, vagy mert még egészen gyermek. Azt gondolta, az egész világ tisztán látja, hogy ebben az esetben a fertőzés a hosszú, tünetmentes lappangási idő miatt tarolt ennyire kérlelhetetlenül.

Viszont eddig abban is biztos volt, hogy senki nem lenne annyira

kegyetlen, hogy egy védtelen gyereket magára hagyjon. Aki olyan nagyon naiv volt, amennyire most hirtelen kiábrándult:

- Köcsög szerzetesek! – Szaladt ki Lia száján. – Isten szolgái gyáván halálra ítélik a gyereket.
- Tévedsz! Nem ők gyújtották fel az otthonom! – Kelt a védelmükre.
- Az mindegy. Otthagytak – dörgölte az áthúlt orrát. – Ugye, nem vagy nekem valami szentfazék? Csak, hogy tudd, én ateista vagyok.
- Nem hiszek. Istenben nem – jelentette ki hevesen. – Csak az Emberekben.

A mosoly újra Lia arcára kúszott. Emil hálás tekintetét látva egy kicsit azt érezte, megérte. Már nem félt annyira nagyon, hogy mi lesz vele. Hogy ezzel a gyereket nem pusztán a bajba rángatja-e bele?

- Majd kinövöd azt is – csóválta meg a fejét elnézően.

A távolban csupán a szél susogott. Az új lakó kétkedve fogadta a hegyi ösvény végén lévő tanyát. Miután a kapu hangos dörrenéssel becsukódott mögöttük, a teljes testével körbefordulva a környezetet mustrálta.

A messzeségben kőfal futott körbe. Magas, töretlen tömegével zárta el a tizenkét kisebb épületet a környező vadságától. Mögöttük a kaptárakat, és a köztük helyet kapó konyhakertet. Az egyik épületnél csirkék jöttek-mentek. Egyébként egy ember sem moccant. Mivel már nem is volt.

A három kutya viszont hangos ugatással eléjük trappolt.

- Ellen! Jehman! – A két kuvasz kötelesség tudóan megtorpant. – Annan! – Mutatott a lány az apró barna-fehér foltos terrierre: – Hozzám! – Mind a három eb a lába körül tülekedett: – Ő itt Emil. Velünk fog lakni. Be kell engedni. – Parancsolóan a fiúra nézett: – Tartsd oda nekik a kezed! Most megszagolnak.

Az utasított kelletlenül, kissé félve nyújtotta a tenyerét, majd hitetlenkedve simogatta meg az őt szaglászó busa fejeket:

- Milyen fura nevek – jegyezte meg. Fejét forgatva felnőttek után kutatót.
- Nobel Békédíjasok. Asszem. Anyám elég nagy sznob volt – húzta el a száját a házigazda. – Arra van a házam bejárata – bökött egy központi apró épületre. Táskáját a fal mellé dobta. Határozottan

elindult az udvar felé. A kisebb becsületére legyen mondva, csak egy pillanatig nézett vágyakozva a melegtől párás ablakokra:

- Hova mész? – Szaladt utána az új társa. – Nem itt laksz?
- De igen, ott középén, a legkisebben... – Intett megint az apró ház felé, ahova átköltözött a praktikus okok mellett, részben azért, hogy ne legyen annyira árva. – Behozom éjjelre a kecskéket és a munkagépet. Ma éjjel mindenki bent alszik.

Neki a lehető legtermészetesebb volt, azonban az újdonsült lakótársa – aki mögötte loholt – mindent csodálkozva vett szemügyre maga körül. Már a kutyák is szokatlanok voltak. A legelő állat jelenléte viszont szinte csoda. Várakozással kereste a még csupán képen látott kecskéket. Tízmilliárd ember étkezésében a növényi étrend szinte alap.

A Földön sok lett az éhes száj, és már nem lehetett megengedni azt a luxust, hogy a termőterületeinek több mint harminc százalékán takarmányt termesszenek.⁷ Az éhséglázadásokkal párhuzamosan elszabaduló árak miatt a fogyasztási normák teljes mértékben megváltoztak.

Az emberek a napenergiás gépekkel gazdaságosan megtermelhető, növényi táplálékra építő étrendre tértek át. Az állati termékek ára egyre drágábbá váltak, és a 2035-ös húsadó óta az átlagemberek fehérje fogyasztását az Isepro protein por, valamint a tenyésztett hússzövet tette ki.

Még a vegetáriánus állati termékek is ritkák lettek, főleg mivel ilyen – kézimunka igényes – árut már kizárólag az olyan különcök termeltek, mint amilyen Liáék mikrotársulása volt.

- Házi kedvencek? – értetlenkedett Emil.
- Ez azért túlzás. Velünk élnek – húzta el a száját. – De attól még nem szabadok. Ők haszonállatok.
- Sosem ettem még igazi állatot! Nálunk otthon csak szintetikus hús volt! – Annyira izgatottá vált, hogy szinte a nyakába ugrott.
- Nos, ez most sem fog változni. Itt nem ölünk állatot – emelte fel figyelmeztetően az ujját. – De ihatsz majd kecsketejet, meg ehetsz rántottát. És simogathatsz kiscicát. Már, ha hagyják...

⁷ <https://www.nationalgeographic.com/foodfeatures/feeding-9-billion/>

- Mi az a lábtotta? – Húzta el finnyásan a száját.
- Rántotta. Az egy tojásétel. Azt ne mondd, hogy Ti csak szintetikus kaján éltetek – mondta megvetően.

Még nem volt annyira felnőtt, hogy megértse, milyen különleges az a helyzet, amiben nevelkedett. Hogy az átlagos tömegekre ne szánakozva tekintsen. Hogy legalább néhány érvet és érzést akkor is átlásson, ha az tőle teljesen idegen. A fiú szeme elé emlékek tolakodtak: az anyja, ahogy proteinrudacskákat szed ki a sütőből, az apja, ahogy együtt majszolják a HOLO előtt a csokis kekszet.

A nagyanyja pogácsájának illata. Hiába mondta, hogy a titok egy kis bors az önkelesztő lisztkeverékbe. Nem sok, épp csak annyi, hogy ne tűnjön ki! Hiába látta tucatszor, ahogy a multigéppel gyúrja, olyan pogácsát senki más nem tudott. Lányos száját összeszorította. Kezeit ökölbe zárta.

Majdnem elindult vissza, hátra, ha lett volna hova...

- Dehogynem. Ahogy az normális. Nem zabáltunk fel akármit, ami kipottyant valamiből. Ahogy Ti itt, a rezervátumban...⁸ Ez undorító, azt sem eszem meg, ami belőlem kijött.

Az idősebb válaszként kamaszosan fel akart csattanni. Még a haját is leüvöltetni. Nagy levegőt vett. Odafordult, és a szánnivalóan magányos ifjúra nézve, a tekintetét az égre emelve, inkább ezt kérdezte:

- Miért rosszabb ez, mint egy génkezelt, ragacsos tömeg?

Közben egy másik vaskaput kinyitott. Végiggondolta, hogy hányszor és hányféleképpen hallotta ezt. Volt, aki csodálkozott. Volt, aki undorodott. A világ változásával a természetes módszerek a legtöbb területen már egyáltalán nem voltak elfogadottak.

Miért pont az étel lett volna ez alól kivétel?

Azonban mit is várunk egy olyan társadalomtól, ami kétarcúan génmódosított kocka ételt szolgál fel, miközben ugyanezt a génmódosítást az embernek még halálos betegség esetén sem engedi meg?

- Pfuj! Mit mondasz?! Dehogy! – nyikkant Emil.

Nagy undorodásában becsukta a szemét, kidugta a nyelvét, és a fejét

⁸ Uholsko-Shyrokoluzhansky Reserve Massif, ukrán természetvédelmi terület.

rázta. Liának egy csikó jutott eszébe, aki romlott almába harapott. Egy kis lovacska, aki egész fiatal, és még minden előtt van. Akit türelmesen tanítani kell, hogy okos paripa legyen:

- Pedig a protein cuccok abból készülnek, csak mielőtt megkapod, cuki formára préselik – közölte higgadtan.

A távolból két kecske cammogott feléjük. Az egész napi legelgetés után elégedetten. Tele tőgygel, pilledten. A gazda mögé sorakoztak, és a jövevényre csupán higgadt tartózkodással pillantgattak.

- Viszont most vacsorára tejbekása lesz. – Az idősebb igyekezett békésebb vizekre evezni.

Megsimította az egyik állat nyakát, miközben kezére nézve utálkozva húzta el a száját. Az ujjait túl rövidnek és vaskosnak találta. A tenyere a munkától érdessé vált, ráadásul a körme az egész napi utazástól gyászkeretesen szomorkodott. Összefoglalva: nem valami kecses és nőies.

Legalább a kecskéket nem zavarta. Legalább nagy súlyt elbírta a marka. Legalább senki sem látta. Legalább senki nem bírálta. Visszaérve rögtön becsukta a kaput. Belülről egy vastag rudat ráfordított. Sőt, a falon megnyomott egy gombot, amitől a fal tetején lévő drótokba áram száguldott. A lecsapódott párából halkán sercegett és kattogott.

- Fejtél már kecskét? – kérdezte Lia, miközben az állatok rutinosan sétáltak be a kinyitott ólajtón. – A sötét színű Jamala, a göndör szőrű Regina. Az énekesnők után. Tudom, tudom... Apám ugyan nem volt sznob, de fura humora volt...

Szomorkásan elmosolyodott, miközben a szüleire gondolt. A magas és kecses programozó anyjára, aki mindig-mindent-mindenkinél jobban tudott. Aki mindig tökéletesnek tűnt. Az ő vörös haja nem göndörödött. Csak, ha úgy akarta. Az ő szemöldöke nem izgett-mozgott.

Új ruhát sose hordott, mégis olyan elegánsnak látszott, mintha egyenesen a brit királynővel készült volna teára. Az a nő volt, aki még gumicsizmában is úgy lép ki az ajtón át a világba, hogy még a napsugár is elismerően biccent rája.

Az a nő volt, aki sosem tombolt. Hangosan ritkán szólt. A szeme két fényes, zöld sugár, még egészen messziről is a lelked mélyére lát. Mégis a világra és Liára is mindig csendes, türelmes derűvel pillantott. Ugyan

mindenkit elfogadott, ám sokszor kemény, kritikus, kérlelhetetlen véleményt alkotott. Főleg a lázadó lányáról. Szerették egymást, habár nem volt felhőtlen a viszonyuk.

Bezzeg az apja, Ő megértette.

Hányszor nézett cinkosan össze vele. A két fekete szem, ott a két méteres magasságban mindig derűsen nevetett, miközben vállán egy-egy mázsás ládával különösebb sietség vagy kommentár nélkül tette a dolgát.

Az egyszerű dolgokat szerette. A földet, a gépeket és az állatokat is megértette. Nem bánta, ha a napja elején még fagyos a lég, és fekete-kék az ég. Ő volt az, aki megmutatta Liának, mennyivel finomabb a méz, ha saját. Hogyan lesz egy állat baromból elégedett szövetséges és barát. Volt türelme. Mindig és mindenkihez. Ameddig rosszindulatot nem érzett...

Ő nem bírálta, csupán néhány sajátos vicccel kínozza a környezetét, amit a lánya egyáltalán nem bánt. Sőt, ő volt a csínyekben a titkos segédje. Apa szemefénye. Az örököse, a gazdaság következő működtetője.

Aki ekkor – százszor elvégzett mozdulattal – egy lábbal maga alá húzta a fejőszéket. A falra felakasztott antik sajtárért nyúlt. Keze gyorsan dolgozott, és mire végiggondolta, már túlesett a fertőtlenítésen. Munkára készen telepedett vissza.

Emil mellé guggolt. A testéhez képest túlságosan hosszú kezével a térdeit ölelve egyensúlyozott. A mezőn történtek óta nem szólt. A szeme kicsit könnyesen pislogott. Lia el sem tudta képzelni, mi járhat a fejében.

– Most kiszeded a tejet? – Lesett az állat hasa alá a fiú.

Legalább nem látványosan szomorkodott. Válaszul mindössze egy bólintást kapott. Ő inkább kérdezni szeretett volna:

- Kivel laktál? Vagy, hogy kerültél Égermezőre? – Nem nézett a serényen munkálkodó kezére. Nem kellett.
- A tizenharmadik születésnapom után történt. Anyukám féltestvéréhez. Zorja nénihez. Van annak már vagy fél éve. Ő immunis volt – beszéd közben apró köröket rajzolt a padlón lévő porba.
- Nem tűnsz annyira letörtnek... – pedzette meg óvatosan.
- Mert nem sajnálom! Őt nem! Vén banya! Mégis rettegett! Mióta csak odakerültem abba a koszfészekbe, a garázsban altatott, mint

valami barmot, nehogy megfertőzzem! Enni is alig adott – dörrent.

– Értem – mondta, bár nem értette.

Csak azt sejtette, hogy a nagynéninek sem volt igazán mit ennie. Aki nem magának természetett, csak a segélyszervezetektől kiutalt fejadagokra vagy a csencselésre hagyatkozhatott. Márpedig csencselni itt a hegyen nehéz volt. A gazdászokkal bartelezni...

Alig egy-két itt élő olyan mérnök vagy programozó kapott esélyt, akinek a különleges tudása elengedhetetlen volt a modern tanyák üzemben tartásához. Ezen töprengve Lia is azon aggódott, mi lesz, ha valamelyik rendszer megsérül? Nagyot sóhajtott. Eddig még ő is gyerek volt. Hirtelen gondviselő lett. El sem tudta képzelni, mit tett.

2051. december

Aztán gond nélkül eltelt az első este, majd a második, és a napok rohanni kezdtek. Tél lett. Moccanatlan csend. A Nap későn kelt és korán lement. Emil még mindig elég zárkózott volt. Magáról alig beszélt, de legalább már csevegett. Kint segített, bent melegedett. Élvezte a figyelmet, és hogy Lia nem „anya”. Hogy nem bolygatja.

Mégis mindketten érezték, hogy számtalan ki nem mondott kérdés még kerítésként feszült közöttük. Ugyan az együtt töltött idő jó volt arra, hogy egymás szokásait kiismerjék, ám a múltjukról nem nagyon beszéltek. Volt, amit szégyelltek. Volt, amit már elfelejtettek. Volt, amit túl fájdalmasnak ítélték, hogy szóba hozzák.

December 6-án a későn ébredő fiú a cipőjében almát és diót talált.

– Boldog Mikulást! – Mosolygott rá Lia a konyhából, amikor a társa végre kikelt az ágyból.

Addigra ő már kint tett-vett. Állatokat etetett, reggelit készített. Felhős nap révén, csak hidegvízben zuhanyozott. A kisebb bevackolta magát a langyos kemencepadkára:

– Fázok.

– Sajnálom! A napelem megint nem megy. Begyújtottam, de kell neki egy kis idő, amíg bemelegszik.

A lány lepődött meg, hogy mostanában milyen türelmessé vált. Talán